

тебе. Като дойдохме до тебе въ тоя день, когато си направи едно таково тържество, ний ся надѣмъ, че ще испратишь что годѣ Давиду, като баща на сына си, още и намъ, на твои-тъ слугы, ще отдѣлишь по нѣчто.“

Давидъ былъ извѣстенъ на всичкій Израилскый народъ; всички го обичали, всички говорили за него съ похвалъ; но Наваль ся прѣсторилъ, че го не знае. Той, отъ ядъ, скокнжлъ отъ мѣсто-то си и извикалъ: „Кой е тоя Давидъ, сынъ Иессеовъ? Сега сж ся размножили бѣглецы, които оставятъ господари-тъ си; азъ не щж да расточавамъ за нихъ хлѣба и месо-то, что сжмъ приготвилъ за слугы-тъ ми; азъ не знажъ Давида!“—Момцы-тъ Давидовы ся върнжли посрамены.

Наваль ималъ женж, по имя Авигеж. Тя была умна, добра и хубава. Единъ отъ овчере-тъ отишълъ до Авигеж и обадилъ ѝ това происшествіе. „Давидъ,“ казалъ той, „допрати момцы-тъ си да поздравятъ мѣжа ти въ тържественный день, а Наваль гы отпрати съ найголѣмж грубость. Давидъ и неговы-тъ хора бѣхж твърдѣ полезны за насъ. Доклѣ бѣхме въ пустынь-тж, тѣ бѣхж, като стѣна около насъ, денемъ и ношемъ ны пазяхж и защитывахж отъ разбойницы и отъ дивы звѣрове. Помысли добръ, съ какво бы могло да ся поправи безразсѣдность-та Навалова. Азъ ся твърдѣ божъ, да не ся случи нѣкое несчасіе съ мѣжа ти и съ всичкыя му домъ.“

Авигея тойчасъ взела двѣстѣ хлѣбове, два сѣжда съ вино, пять овны испечены, кошницж съ гроздіе и двѣстѣ везаницы смоквы, всичко това испратила со слугы-тъ си Давиду въ пустынь-тж, говорещи: „вървете напрѣдъ съ тыя дарове; азъ щж дойдж скоро подири вы“. Тя сѣднжала на осель и отишла слѣдъ испратены-тъ си слугы; но, понеже знаяла грубыя нѣравъ на мѣжа си, не му обадила за това нѣчто.

Между това десять-тъ юноши ся възвърнжли до Давида и казали му, какъвъ отговоръ пріели отъ Навала. Давидъ, раздраженъ отъ единъ такавъ грубость, запасалъ саблж-тж си и на всичкы-тъ си хора заповѣдалъ да сявооружать. „И така“,